

1473

Państw. Teatr

N° 943. -
Gość niepro-
szony. -
1910

~~N. 943.~~

D-78/4784

BTLw 1473

R.1210

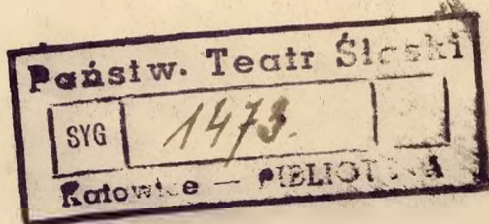
N° 1473

Gość nieproszony.

Obraz dramatyczny w 1. odsłonie

Maurycego Maeterlinka
przekład

Bronisława Łaskownickiego.

Lwów.
1894 r.

Osoby:

Dziadek |: ślepy: |

Ojciec

Młody

Trzy córki

Dziewka

Siostka miłosierdzia

Przedstawia się, w obecnych!

Scena przedstawia ciemną salę w starym
kamerysku. Jedne drzwi na prawo - drugie
na lewo i w rogu sali małe drzwi tapeto-
we. W głębi sceny okno z malaturą na
szkle - przeważa barwa zielona i drzewi-
szklanne prowadzące na taras. W kącie
mały stół. Sala oświetla jedną
lampą. -

Scena I.

Trzy córki. -

Pójście tu z dworku, usiadłszy przy
lampie. -

Dziadek.

Ładnie mi się, że tu mi bardzo jasno.

Ojciec.

Pojdziemy na terasę, czy też postanowi-
my tu w pokoju?

Strusi.

Czy mi byłoby lepiej zostać tutaj?
przez cały tydzień padał deszcz a
nawet teraz wilgotne i zimne.

Najstarsza córka.

Ale na niebie świecą gwiazdy.

Strusi.

O, gwiazdy, to niczego mi nie dowiodą.

Dziadek.

Lepiej będzie gdy tu postanowimy.
Nie wiadomo co się stać może.

Ojciec.

Nie mamy już w żadnej owa-
wiasci. Niecierpiętno minęło

jest ocalone... (trudno radzić
nie dołączając)
Dziadek.

Mnie się wydaje, że z mią, nie jest do-
bre. —

Ojciec.

Dlaczego to mówicie?

Dziadek.

Słyszałem jej głos...

Ojciec.

Ale skoro lekarze zapewniali, że może
my być spokojni...

Stryj.

Wiesz przecież, że ktoś tam lubi nas
bezpokojnie niepokoić. —

Dziadek.

Ja nie wiem, tak jak wy mówicie.

Struj.

nam meryc

Dlatego musi się pan ~~trzymać~~ nas,
który widzi. Triniaj porównaniu
wyglądała bardzo dobrze. Teraz
Imaxo kamela - to też nie ^{zaprawiamy} ~~beztroski~~
sobie ~~ponow~~ bez potrzeby ~~tego~~ ^{tego} ~~piernicy~~ ^{piernicy}
wiskradobu, jaki się nam poda-
rzył... ^(wada) ~~Strach~~ przecież, że mamy pra-
wo wyprosić a nawet poweselić się
strachem tego wiskradobu wolniad obawy.

Lycie.

Tak, prawda, piernicy to jak, kiedy
znówu służy się w domu, pomiedzy
swaimi od chwili owego strasznego
rozmiarkania...

Prisack.

Gdy jak słabość wejście w dom, to

4
jakkby w rodzinie był ktoś obcy. —

Ojciec. —

Sk mawiasz mi, że ty, że para ro-
dzina, nie można liczyć na nikogo.

Stryj.

Maż zupełnie słusznie. —

Dziadek.

Dlaczego nie było mi ktoś wolno
wejść do mojej córki?

Stryj.

Wiesz pan przecież, że doktor webro-
nił tego. —

Dziadek.

He mi, co mam myśleć....

Stryj.

He potrzebujesz się pan zupełnie
dopracować. —

Dziadek.

/: pokazujac drzwi na lewo:/

Czy ona nie może nas słyszeć?

Ojciec.

Nie będziemy mówili zbyt głośno - przecież
drzwi są bardzo grube a nadto
jest przy niej także siatka milosierdzia,
która by nas przestraszyła gdybyśmy na
niekiedy zrobili hałas. —

Dziadek

/: /: w: na drzwi prosto:/

Czy on nas słyszeć nie może?

Ojciec.

Nie, nie!

Dziadek:

Spis?

Ojciec.

Tak mi się wydaje. —

Dziadek.

Przebrały robaczki. —

Styż.

Ten malec martwi mnie więcej aniżeli
twoja siana. Od tych kilku tygodni
tę: od chwili urodzenia prawie się
nie poruszył; do tej pory ani rąk
nie pokręcał — wygląda tak jakby
był ~~nieżywym~~ w worku. —

Dziadek.

Wydaje mi się że on będzie głuchy
a może i ślepy... O to są skutki
z matkierstwa pomiedzy krewnymi. —

~~(Przyjmuje głębiej)~~ Pranice miłknie!

Ojciec.

Jestem prawie pty na niego za te

wszystkie cierpienia, które sprowadził na
swoją matkę. -

Stryp.

Trzeba być rozsądnym. To przecież nie
jest wina, biednego malarstwa! Czy on
jest sam w pokoju?

Ojciec.

Tak, lekarz nie pozwala już dłużej pozostawiać go w pokoju matki. -

Stryp.

Ale matka jest przy nim?

Ojciec.

Nie, matka trochę wyjechała. Zastąpiła
rzetelnie w ostatnich dniach na oko-
binę, spokoju. Musiło być tak, czy nie.

Najstarsza córka.

Dobre rano. -

1. Trzy córki wstają i trzymając się za

Wszystko wychodzi na prosto i
Ojciec.

O której godzinie przyjdzie nam pociąg.
Słuchaj.

Ładuje mi się, że przyjdzie o godzinie
dwunastej. — Ojciec.

Dziwna mi się wydaje. Pragnęłbym usilnie
żeby przyszła dziś wieczorem ... moja
siostra przyjdzie sobie gorąco ją powitać. —
Słuchaj.

Przyjdzie z pewnością. Czy ona nie
wzrokowa tu przychodzi?

Ojciec.
Nie przekroczyła nigdy progów tego
domu. — Słuchaj.

Barako trudno jej opuścić klasztor.

:/

Ojciec.

Czy przyjdzie sama?

Stryj.

Sadze, nie będzie jej tamaryskya któraś
i mniarek. Im więcej wolno wychodzić
samym bez tamaryskya. —

Ojciec.

Ala ona jest przecież przeklona. —

Stryj.

Regula jest dla wszystkich równa. —

Opiarek.

Czy braska was już opuściła?

Stryj.

Oregón mieli byśmy nie jeszcze braski?
~~nie pokażemy już więcej wstąpić~~
~~do tego~~. Nie pokażemy już żadna
obawa. —

Opiarek.

Braska wasza jest od was starsza?

Styż.

Jest najstarsza, z mas. -

Opiatek.

Nie wiem, co mi jest; mi jestem spokojny. Chciałbym, żeby mama siostra była tutaj!

Styż.

Ona przyjdzie - przyjdzie to. -

Opiatek.

Chciałbym, żeby ten wieśkoć już minął!
/: trzy córki mładości, młodości!

Ojciec.

Opi?

Najstarsza.

Tak ojciec, opi bardzo mocno. -

Styż.

Cóż będziemy robić czekając?

Opiatek.

Czekając na co?

Stryj.

Na nama, siostrę. —

Ojciec.

Czy mi widzisz nikogo zbliżającego się
Muskul?

Najstarsza córka. / przy oknie /

Wie ojciec. —

Ojciec.

A na drodze? Czy widzisz drogę?

Córka.

Tak ojciec, księżyc jest w pełni i widzę
drogę aż do lasu cyprysowego. —

Priadek.

Czy mi widzisz nikogo Muskul?

Córka.

Nikogo priadku. —

Stryj.

Jakże tam pogoda?

Córka.

Barako ładnie na drodze — czy

Słyszycie śpiew sławików ?

Struś.

W istocie słyszę. -

Córka.

Słaby wietrzyk podnosi pię na drodze.

Opiadek.

~~Słaby wietrzyk na drodze, Muskuło ?~~

Córka.

Tak jest, drzewa pokrywają, dzieci. -

(~~Wzrywy pędzą w alno~~) Struś.

To skimrze, że wietrzyk mój dotychczas
mnie ma. -

Opiadek.

Ja nie słyszę już sławików Muskuło. -

(~~Wzrywy pędzą do domu~~) Córka.

Ładuje mi się, że ktoś wchodzi do ogro-
du opiadeku. -

Opiadek.

Co to jest ?

Córka.

Ja nie wiem - nie wiem, nikogo. -

Stryj.

Bo tam nie ma nikogo. -

Córka.

Musi być ktoś w ogrodzie - słowiki na-
gle zamilkły. -

Opiatek.

Ala ja nie słyszę żadnych kroków. -

Córka.

Musi ktoś przechodzić koło parkanki
bo tabońskie pokazują twarz. -

Druga córka. -

Wszystkie ryby w parkance nagle się
zamurzyły. -

Ojciec.

Nie widział nikogo?

Córka.

9
Hikogo, ojciec. —

Ojciec.

Alle samowarka oświetlona jest pełnym
światłem księżycu. —

Córka.

Tak, widzę, też twój Łabędzi. —

Siostry.

Jestem przekonany, że to moja siostra
je przetrzymała. Łapemne miasta mała
duszków. —

Ojciec. (do domniemy) —

Nie mogę sobie jednak wyobrazić
jakiegoś psa nie szczekającego. —

Córka.

Widzę, jak pies samowarkę uchwycił się
całkiem w głąb smęć budę. Łabędzi
przepływają na drugi brzeg. —

Siostry.

Boja, że mój siostry. Łapemne
.

przekonam. ! moja! Siostro! siostro!
czy to ty? - Ale ma nikogo!

Córka.

Miem na pewno, że ktoś wszedł do ogro-
du. Obawiam się.

Stryj.

Może przecież by mi odpowiedziała. (szepce)

Dziadek.

Czy słowiki pokynają, znów wymóc
~~muszę~~?

Córka.

Ale słyszę już jednego.

Dziadek.

A jednak panuje zupełna cisza.

Ojciec.

Cisza grobowa.

Dziadek.

Musiał je przestraszyć ktoś obcy, bo
gdyby to był ~~ktos z~~ domowy

nie mielibyśmy. —

Córka. —

~~Jeżeli siedzi na wielkiej płaską brzośnie~~
~~balatuje!...~~

Stary.

Czy się nam teraz zajmować sławka
mi?

Dziadek.

Czy wszystkie okna są otwarte Muszko
(~~czyżby nie było~~)

Córka.

Dziś reklamne są otwarte dziadek

Dziadek.

Ładuje mi się, że kimś wchodzi do
pokoju.

Córka.

W ogrodzie trochę miał powieśa,
~~dziadek~~ i listki z różą opadają.

Ojciec.

A więc rankiem dźwigi Muszko

Już pośnio. —

Córka.
Dobrze ojciec / Nie mogę drzewi pomknąć
ojciec. —

Dwie inne córki.
Nie możemy drzewi pomknąć. —

Prziodach.
A czy tam jest przy drzewiach dzieci?

Struż. ~~Nie ma co pytać się, tak nadzwyczaj-~~
~~nym głosem. Ja im pomogę.~~ —

Mała starsza córka.
Nie możemy ich całkiem przytknąć.

Struż.
To ~~promodu~~ ^{zwilgoci}. Przyciśnijmy
tylko silnie. Coś musi być między
drzewiami. ^(ramy)

Ojciec.
Ciesza to jutro naprawi. —

27
Opiadek.

Czy przychodzi jutro cieśla?

Córka.

Tak jest opiadek, ma coś do zrobienia w piwnicy. —

Opiadek.

Harobi w domu hałamu ...

Córka.

Tamciemu mi sięby pracować po cichu
/: na mienę, kolega iś, nagle klepanie

kozy?

Opiadek pyta iś

Oh!

Stacy.

Muskuło, co to jest?

Córka.

Hić wiem na pewno. Szare, że to
ogrodnik. Hić widzę, dobrze-pa-
kryty jest ciemnym domu. —

Ojciec.

To ogrodnik, który namierza kosić.

Strusi.

Kosi w nocy?

Ojciec.

A czy jutro nie jest niedziela? Tak...
Zauważyłem, że trawa dookoła domu
jest bardzo wysoka.

Opiaadek.

Ładzi mi się, jak gdyby jego kosa
sprawiała tak wiele hałasu.

Córka.

Obkasa dookoła domu.

Opiaadek.

Czy ty go widziałeś Wesoło?

Córka.

Nie, opiaadek, zakryty jest cieniem.

Opiaadek.

Ładzi mi się, jak gdyby jego kosa

sprawiła tyle hałasu ...

Córka. / wraci sie

Mam bardzo delikatny słuch, ciarku

Princed.

Obawiam się, że obudzi moje córki.

Struj.

My go prawie nie słyszymy.

Princed.

He ja, ja słyszę go tak, jak gdyby
miał kocię w domu.

Struj.

Chyba go nie słyszy - nie ma nieba -
pięknie.

Ojciec.

Ładnie mi się, że lampy elektryczne
wielokrotnie świecą jasno.

Struj.

Trzeba by dodać oliwy.

Dolali Dnia rano
Ojciec.

~~Wymiano to jak sam widziałem; dni~~
~~nia rano~~. Twierdził od chwili, w któ-
rą zamknęło okno. (Przed wyprą)

Strzyż.

Ładnie mi się, że skielko jest ^{zakopane} ~~zamglone~~.

Ojciec.

Ładnie będzie lepiej i więcej.

Córka.

Dziadek pamięta. Od trzech tygodni
miał. —

Ojciec.

Martwi się bardzo. —

Strzyż.

On martwi się prawie nadmierne, —
za chwile, w których nie przyjdzie
żadnej kochanej uwagi. —

Ojciec.

W jego wieku jest to do przebaczenia.

Struj:

Łóg wie, gdzie my w jego wieku będziemy.

Ojciec:

Ma już blisko 80. lat. —

Struj:

W takim razie ma już prawo do odżywiania. —

Ojciec:

Mnie my będziemy jeszcze większymi dzimkami aniżeli on. —

Struj:

Nikt nie wie, co się stać może. Prawdopodobnie jest on bardzo chory. —

Ojciec:

Jest taki, jak wszyscy ślepi. —

Struj:

Oni myślą, że trochę, że wiele. —

Ojciec:

Bo mają, wiele czasu do rozprawy.

przeklenia. —

Stryj.

Nie mają nic innego do roboty. —

Ojciec.

A nawet nie mają żadnego innego
rajesia. —

Stryj.

To musi być straszne. —

Ojciec.

Boją się też, że przykrywają się do
tego. —

Stryj.

Nie mogę sobie tego wyobrazić. —

Ojciec.

Dziwotny gościnny, rozważań.

Stryj.

Nie wiedzieć gdzie się jest, nie wie-
dzieć skąd się przychodzą, dokąd
się idzie, nie można porównać po-
łudnia od północy, lata od zimy...

14
i prawie że ciemności, że ciemności...
miałbym raczej nie być wcale... Czy
to już zupełnie nieuleczalne?

Ojciec.

Tak więc radaje. —

Strusi.

Ale on nie jest całkiem ślepy?

Ojciec.

Mielkie jasności dostrzega. —

Strusi.

Uważajmyż na jego biedne oczy. —

Ojciec.

Przynie mu pierach przychodzą pomysły.

Strusi.

Ma chwile, w których wcale nie jest
przyjemny. —

Ojciec.

Mówi kamień to co myśli. —

Strzyż.

Albo w swoim czasie nie był takim?

Ojciec.

O nie, w swoim czasie był tak samo rozsądnym jak my. — Nie mówił nic nieprzykłego. — To prawda, że Muskuła go bardzo pruje. — Dopomaga na wszystkie jego pytania. —

Strzyż.

Byla by lepiej wcale nie dopomagać i nie wysłuchiwać mu się tem wielkiej usługi jak to wymaganiem mu bardzo złej usługi. —

/: bije gozina dziemata :/

Opiadok :/ buomaz nie :/

czy jestem królową? Iwarra do drzwi
seklannych? :

Córka.

Pobrzeście spali ogrodu?

Ojciec.

Ojciec jestem porwany twarzą, do drzwi
szklanych? —

Córka.

Tak jest, ogrodu. —

Ojciec.

Ojciec przy drzwiach szklanych nie ma
nikogo? —

Córka.

~~Właśnie bynajmniej ogrodu, nie ma~~
nikogo. —

Ojciec.

Myslałem, że tam ktoś czeka. Ojciec
nikt nie przyszedł ~~Właśnie~~?

Córka.

Nikt, ogrodu. —

Ojciec / do drzwi i ojciec /

A nasza siostra nie przybyła ?

Stryj. (niedzie)

Łapóćno, już nie przyjdzie - nie ładnie
sobie postąpiła.

Dzieci.

Łazyna nie ona martwić. —

/: słychać szmer jak gdyby ktoś wchodził
do domu :

Stryj.

Jest tutaj! słysycie ?

Dzieci.

Tak, ktoś wszedł na dół. —

Stryj.

To musi być nasza siostra. Panna:
tem jej chód. —

Dziadek.

Słyszalem ciche kroki. —

Ojciec.

Mieszka bardzo cicho. —

Stryj.

Wie, że w domu jest chora. —

Priacek.

Tak już nie może słyszeć. —

Stryj.

Lecz wyjdzie na górę, powie, że jej, że tutaj jesteśmy. —

Ojciec.

Przekłamy jestem, że przyjdzie ktoś wieści. —

Priacek.

Jakos długo nie przychodzi. —

Stryj.

Albo to musi być ona. —

Ojciec.

Nie spodziewamy się nikogo

innego. -

Dziadek.

Nie słyszę już żadnego szmeru na
dole. -

Dziesięć.

Łatwiej o śnieżki, niż o bezkarny
wiedzieli, czego się mamy trzymać. -

/: ciągnie za sznur od awanturka /

Dziadek.

Kocha mi się, że ona nie idzie sama.

Dziesięć.

Przeczka robi tyle hałasu. -

Dziadek.

Kocha mi się, że ona nie idzie sama.

Dziesięć.

Przeczka tyje przekraczając - kocha mi
się, że ona ma pod nogami puchline. -

Stary.

Byłby nasz oddział już, stary

17
~~się ona mam niechcem.~~

Dziadek.

Słysz, kroki naszej siostry!

Cyja.

Ja słysz, tylko dzieńka.

Dziadek.

To nasza siostra! To nasza siostra!
! słychać pukanie do drzwi tapetowanych!

Słysz.

Puka do drzwi za ukrytych schodów.

Cyja.

Ja sam słyszę, bo te drzwi tapetowane prawie robią, hałamu, słyszą one tylko do tego, jeżeli ktoś niepostrzeżenie chce wejść do pokoju. - ! odchyła
łuski drzwi tapetowe, dzieńka porusza
pernatkę na próg otwartymi drzwiami!

Gdzie jesteś?

Dziwka.

Jestem tu panie!

Dziadek.

Czy matka siostra jest przy drzwiach?

Stryp.

Ja widzę, tylko dziwkę. —

Ojciec.

Jest tylko dziwka. Idź do dziwki i
zapytaj, kto wszedł do domu?

Dziwka.

Zapytaj, kto wszedł do domu, panie?

Ojciec.

Tak, kto przyszedł właśnie?

Dziwka.

Nikt nie przyszedł, panie. (

Dziadek.

A który tak miedycha?

Styż.

Dziwka, brak jej tchu..

Dziadek.

Czy ona płacze?

Styż.

Ależ nie, dlaczego miałaby płakać?

Ojciec. /: do dziwki /

Czy nikt przed chwilą, nie przekuszył?

Dziwka.

Ależ nikt panie.

Ojciec.

My jednak słyszelismy skrzypienie drzwi!

Dziwka.

Ja drzwi zamknęłam, panie.

Ojciec.

Czy były otwarte?

Dziwka.

Tak jest ~~panie~~.

Ojciec.

Wszystkiego były otwarte aż do tej pory?

Dziwka.

Ja nie wiem ~~panie~~, ja je zamknęłam.

Ojciec.

A więc kto je otworzył?

Dziwka.

Ja nie wiem ~~panie~~, musiał ktoś
wyjść po mnie. — *wpadająca na myślenie*
muszę nie myśleć

Ojciec.

(stwierdzenie myślenia)
Trzeba uważać, żeby nie przyścisnąć
tak mocno, żebyś nie
skrzywdziła. —

Dziennik.

Liedy ja wcale drami nie doty-
kam panie!

Ojciec.

A jednak ja ci to mówię! ci nieś
tak jak gdybyś chciała przejść do
pokoju.

Dziennik.

Ale panie ja stoję trzy kroki przed
drzwiami. ^(złapiesz)

Ojciec.

Ale mów tak głośno! (drzwi się ruch
nie mają)

Dziennik.

Czy jeszcze światło?

Majsterka córka.

Ale nie światło.

Dziennik.

Ładzi mi się, jak gdyby

nagle zrobiło się całkiem ciemno.

Ojciec /: do dziewczki /:

Możesz naprowadzić kęsić na dół, ale
nie rób na schodach tyle hałasu. —

Dziewka.

Nie robiłam wcale hałasu na
schodach, panie. —

Ojciec.

Mówię ci, że robiłaś hałas, stój
po ciebie — inakiej możesz obudzić
pania. —

Dziewka.

To nie ja robiłam hałasu panie. —

Ojciec.

A gdyby teraz kto przekradł powieść
że nie ma nas w domu. —

Strój.

Tak, powiedz, że nie ma nas
w domu. —

Ojciec wymaga nie
tego nie należy mówić. —

Ojciec.

Ł wyjątkiem mojej siostry i lekarza

Przyj.

O której godzinie przyjdzie lekarz?

Ojciec.

Nie będzie mógł przyjechać przed pół-
nocą?

/: pomyłka drami - słychać go nie; H₂ /

Ojciec.

Wczoraj?

Ojciec.

Kto?

Ojciec.

Dziewka ?

Ojciec.

Ala nie, poszła na dół. (myślała o sobie)

Dziadek.

Myślałem, że siadła przy stole. —

Ojciec.

Dziewka ?

Dziadek.

Tak. —

Stryj.

Tego jeszcze brakowało !

Dziadek.

Czy nikt nie wszedł do pokoju ?

Ojciec.

Ala nie, nikt nie wszedł. —

Dziadek.

O młodszej siostrze nie ma ?

Stryj.

Haszej siostry mē ma - gorki bo sa,
marickē mysli ?

Dziadek.

My mnie smockicē . -

Stryj.

Smockimy pana ?

Dziadek.

Ussulo, pawieck mi prawde, na mi -
toć Boga!

Najstarsza córka.

Dziadku, dziadku, co mam jēt ?

Dziadek.

Coś się stało ! Ja wiem, że pewnie
je mojej córce jēt gorzej -

Stryj.

Czy pan śmiesz ?

Dziadek.

My mi nie chcecie powiedzieć! Ja
wiedzę, że nie coś dzieje!

Stryj.

W takim razie wiedz pan lepiej
od nas. —

Dziadek.

Wrzuto, powiedz mi prawdę!

Córka.

Aleś mówię wam prawdę, ośmiatku.

Dziadek.

Ty nie mówisz swoim zwykłym
głosem. —

Dzieci.

Póście ja, przekaszyli!

Dziadek.

Twój głos jest przemiany!
i twój! ...

Ojciec.

Graszkujecie!

/: ojciec i stryj kryją sobie knaki wca-
jemnie, że diabełk postadał pmyty!

Diabełk.

Także po waszym głowie, że jesteście
katechizowani. —

Ojciec.

Czegoś mielibyśmy nie kazać?

Diabełk.

Włosego mnie prowadzić?

Stryj.

◉ Kto^{zby}by tam pana prowadził!

Diabełk.

Włosego zgasiłicie światło?

Stryj.

Skąd światło nie zgaszone, jest tu

Tak jasno jak przedtem. —

Córka.

Mnie się wydaje, że lampa traci
ciemniej świeci. f.

Dzieci.

Ja widzę tak dobrze jak przykajimé.

Dziadek.

Ja mam na oczach kamienie
młyńskie? Powiedzieć mi dzieci, co
się tu dzieje? Powiedzieć mi na
miłość Boga, wy, którzy widzieli!
Ja jestem tu całkiem sam w tych
bezgranicznych ciemnościach. Nie
wiem, kto koło mnie usiedzie! Nie
wiem już co się dzieje na dwa
kroki przedtem!... Dlaczego
mówiliście teraz po cichu?

Ojciec.

Nikt nie mówił po cichu. —

Dziadek.

Tys' mówił po cichu przy drzwiach. —

Ojciec.

Słyszeliście wszystko, co mówiłem. —

Dziadek.

Wprowadziłeś kogoś do pokoju. —

Ojciec.

Je powiadam mam, że nikt nie
przychodził. —

Dziadek.

Czy to jest wasza siostra czy też
siostrzyna? Nie starajcie się mnie
oszukiwać. Mówcie kto tu wszedł?

Córka.

Nikt, dziadku. —

Dziadek.

Nie starajcie się.

się mnie oszukać. Ja wiem co, wiem.
Wielu was jest tutaj?

Córka.

Siedzi nas sześcioro dookoła stołu,
~~dziadku.~~ —

Dziadek.

Wszyscy jesteście przy stole?

Córka.

Tak dziadku. —

Dziadek.

Jesteś tu Pawle?

Ojciec.

Tak.

Dziadek.

Tan jesteś tutaj, Olivierze?

Thyja.

Alexi tak, siedzi tu na ~~miejscu~~

majem ~~zwyczajnem~~ ^{miejscu} ~~miejscu~~. ~~Pyccieci~~ ~~nie~~
~~pyta~~ pan na serjo, ~~wsak~~ ~~pramda~~?

Oziadek.

Jestes' tu Genowefo?

Jedna z cerek.

Tak, oziadek!

Oziadek.

Jestes' tu Gertudo?

Oziadek.

Tak, oziadek.

Oziadek.

Jestes' tu Mszuko.

Hajstawska.

Tak oziadek, u waszego boku.

Oziadek.

A kto tam siedzi?

Córka.

Gdzie świątku? tu nie ma ni-
czego.

Dziadek.

Tam, tam, świątku nas. —

Córka.

Ale tu nie ma nikogo, świątku.

Cyja.

Powiadamy nam, że nie ma tu
nikogo. —

Dziadek.

A więc wy nie widzicie, wy inni?

Czy pan, pan, pan?

~~Czy to pan chce stracić party?~~

Dziadek.

~~Nie straci party.~~

Cyja.

W takim razie

wiera pan tym który wiedza —

Dziadek / niepernie /

Ładowało mi się, że ktoś był tutaj ...
 Kłaje mi się, że już nie stługo będzie
 był ...

Struż.

Właśnież mielibyśmy pana oszukiwać
~~o tego by to prowadzić w jakim celu~~

Ojciec.

Przebież mieliby się nam powie-
 dzieć proste. —

Struż.

To co się wkręcać oszukiwać?

Ojciec.

Nie mogliby się stługo być w bliskości

Dziadek.

Chciałbym być w domu!

Pyrie.

Wątek:
Pracicki jestcie w domu. —

Stress.

Chyć nie jesteś w domu?

Pyric.

Скучи jestesie u obucz ?

Stress.

Prinny pan ^{Wojewódzkiego} Jędrzejewskiego
zestawu wieców

Spizack.

Atty inni, wydajcie mi też okiwoj
~~okimnymi~~. — Riccio

Риско.

Кы вам со бракује ?

Steyr.

Check pan negro?

Prinsek.

Wie wien, so mi jest.

Vájitavská círka.

Przodu, przodu, czego sobie życzy?
Przodek.

Podajcie mi wasze małe kaczuszki,
 dzieci! — Trzy córki.

Dobrze, przodu. —

Przodek.

Wskiego dżycie wykuszcie trzy, dzieci.
Najstarsza.

My prawie wcale nie dżycimy, przodu.

Przodek.

Podajcie mi też, nie wykuszcie trzy jesteśmy
 blade. —

Najstarsza.

Już późno przodu, a my jesteśmy
 zmęczone. —

Ojciec.

Powinnyście pójść spać, a Dziadek
długo probiłby lepiej gdyby się udał
na spacerunek. —

Dziadek.

Nie będę mógł spać dziś wieczorem.

Stryj.

Proszę czekać na lekarza. —

Dziadek.

Przygotujcie mnie na przyjęcie gości.

Stryj.

Ależ nie ma żadnej gościnności.

Dziadek.

Nawet tego nie wiem, co jest właściwie.

Stryj.

Powiadają panu, że nie ma
nie gościa! ~~[całkowicie nie]~~

Prisadek.

Chciałbym zobaczyć moją, biedną,
córkę. —

Ojciec.

Mieści przecież bardzo dobrze, że to
niepodobne, nie można jej budzić
bez potrzeby. —

Stacy.

Rozkazał ja, pan jutro. —

Prisadek.

Ale nie słychać z jej pokoju. —

Stacy.

Byłbym niepokojny, gdybym coś
usłyszał. —

Prisadek. jak

Bo już tak dawno, od kiedy nie
widziałem mej córki!... Mógłby
wiewiorem trzymać jej ręce, a
nie widziałem jej! Ale nie już

co z nią będzie ... Nie wiem już ja-
ka, ona jest ... Nie znam już jej
dławy ... Musiała się naprawdę zmie-
nić w ostatnich tygodniach ... Cudem
może kosteczki jej policałom pod mo-
jemi palcami ... Niechciała, a ona
jest już tylko ciemność a my wszyscy ...
To się już nie maxyma życiem! ... My
wszyscy jesteśmy tutaj i patrzycie
otwartymi oczyma w moje martwe
oczy i nikt z was nie ma litości! ...
Nie wiem, co mi jest ... nie mówi się
nigdy tego, co się mówić powinno ...
a to wszystko jest strasne, gdy się
o tem myśli ... Ale dlaczego już
teraz nie mówicie?

Oczy.

Cóż pan chce

niebysmy mówili, kiedy pan nie
chcesz nam wierzyć. —

Opiekun.

My się obowiązujemy pokazać. —

Ojciec.

Jeśli bawieci pokazać. —

Opiekun.

Jest długo jest coś przedemną ukry-
wane! Stoję się coś w domu... Ale
ja pragnęłam rozumieć... Ludzom
mnie ~~tema~~ za długo... Mam się to-
dy kochać, że ja się nigdy nie dowiem
Te chwile, w których ja mnie jestem
ślepy aniżeli ty, czy o tem wiecie?
Czy mi słysze, że ty dni naszych
szeptów, jak gdybyście byli w domu
wisielca? Nie mam pomocy
wypomoczyć tego, co ^{dris mowor} wiem

~~co wiem~~
~~ani ja nie wiem~~... Ale ja daviem
sie prawdy; bede rekac, az wy mi
prawde powiecie, ^{chciai} ~~ale ja wiem juz~~
^{tylko nie} od dawna, mam na przekor... ~~A~~
^{nam udwazili} ~~lecz~~ ^{wspierac} ~~nie~~ ^{tego}
dawa krzyz, ze wyszy jestescie bliu
od smierci.

Trzy córki.

Dziadku, dziadku, co nam jest?

Dziadek.

Nie mówię o was, dzieci, nie o was...
Miem bardzo dobre, czy wy powie.
chcielibyście mi prawde, gdyby tam-
tych przy was nie było... Preszto
wiem pewnie, ze tamci i was takie
oszukaja... Kobaczycie, dzieci, ko-
bachycie... Czy nie słysze, jak
thacie wyszke tray?...

Słuchaj.

Ja tu dłużej nie pozostanę. fortej
czuję: stępn
Ojciec. -

Czyż miałoby przekywnie tak się być
z moją żoną!

Dziadek.

Nie próbujcie dłużej mnie łudzić - teraz
już naprawdę i wiem o całej sprawie,
lepiej od was. -

Stępn.

Ależ my nie jesteśmy ślepi. -

Ojciec.

Czy chcesz pójść do pokoju naszej
córkę? Tu jest jakis nieporozumienie
nie, któremu musi się poświęcić
żanier. Chcesz?

Dziadek.

Nie, nie, nie teraz - jeszcze
nie!

Stuyj:
~~Pan jestes niepożyteczny~~
~~Widzisz więc pan, że nie jesteś poży-~~
~~teczny.~~ — Dziadek.

~~Nie wie nie nigdy mayskiego, tego~~
~~człowiek w ciągu mego życia nie~~
~~mógłby powiedzieć...~~ Kto sprawnia
teraz ten smutek?

Najstarsza córka.

To lampa pęska, dziadku. —

Dziadek.

Ładuje mi się, że ona jest bardzo
niepokojna, ~~bardzo, niepokojna...~~

Córka.

Kimś wiatr na nią dmucha. —

Stuyj:

Tu nie ma żadnego kimnego
wiatru, okna są zamknięte. —

Córka.

Łazarz mi się, że chce pogasać. —

Ojciec.

Nie ma już w niej oliwy...

Córka. —

Gasić... —

Ojciec.

Nie możemy tak postać w ciemnościach...

Styś.

Dlaczego nie? Przywykłem już do tego.

Ojciec.

W pokoju mojej siostry jest światło.

Styś. —

Przyniesiemy światło nim lekarz przyjdzie.

Ojciec.

To prawda, wiadomo dostatecznie,

z domu bije jasno. —

Dziadek.

Czy na dworze jasno?

Ojciec.

Jasniej anieli tu. —

Stryj.

Ja rozumiem bardzo ciemno
w ciemności. —

Ojciec.

Dziś także. —

/: Pauka /

Dziadek.

Nie musisz się dobrze, Muszulo otwórz
trochę okno.

Ojciec.

Tak okiecko, otwórz trochę okno.
ja potrzebuję świeżego powietrza. —

/: Muszula otwórz okno /

Stryj.

Twierdząc, całkiem stanowczo, że za
długo byliśmy paniknicami. —

Oziadek.

Czy okno jest otwarte Urszulo?

Córka.

Tak oziadek — jest otwarte szeroko. —

Oziadek.

To nie do miary — w domu nie do-
chodzi najmniejszego wiatru!

Córka.

He, oziadek, nie słychać najmniejszego
wiatru. —

Ojciec.

Niektyle pamięć cięka!

Córka.

Moimaby usłyszeć przechodzącego
aniola!

Styż:

Oto, sławego ja mi lubię życia
wieskiego. - Dziadek. (podstuchuje)

Chciałbym usłyszeć jakiś śmiech. Która
godzina Muskuło?

Łódka.

Wkrótce będzie północ dziadek. (śledzi)
/: styż porayna przechadzać się po
porajni! Dziadek.

Kto tu chodzi około nas?

Styż:

To ja, ja, mi bój się pan! Chyba
potrzeba przejść się trochę. /: panna!
Ale niadam napomóc - mi widzę
dokąd idę. - /: Panna! /:

Dziadek.

Chciałbym być gorze inozięj!

Córka.

Dokąd chciałbyś iść do miasta?

Ojciec.

Nie wiem dokąd - do innego pokoju
gornichobnicki - ~~gornichobnicki~~.

Ojciec.

Gdziebyś mógł pójść?

Syn.

Ja pójdę już przekonuję się, gornichob-
nicki inozięj. f. /: Pracownik ^(Jenna)
wszystko bez ruchu sił, kół stołu.

Ojciec.

Co ja słyszę, Mrogu?

Córka.

Nie, do miasta, to liście opadają.
Tak to są liście opadające na

teraz. -

Dziadek.

Idź zamknij okno, ~~teraz~~..

Córka.

Dobrze, dziadku -

! Panienka i matka na noc nie śpi

Dziadek.

Mnie śpić! ! Panna - trzy siostry
opłatają się kamieniami! A co słysze,
teraz?

Ojciec.

Trzy siostry opłatają się kamieniami.
mi. -

Ojciec.

Mówią mi też, że dziadziejnego wie-
dom są, one bardzo blade.

! Panna!

Dziadek.

Co ja słysze, teraz, ~~teraz~~..

Łódka.

Hi, dziadku, natychmiast weś. —

/: Faura! Dziadek.

Co ja słyszę, co ja słyszę, Maszko!

Łódka.

Ja nie wiem, dziadku, może to, że
słyszysz dźwięk, trach!...

Dziadek.

O ja się boję, dziadku. —

/: Skorniczki kienyca spada przez krat
okna do pokoju i rusza się, dźwięk
młotów i wiatru. Młotowa północ. —

Trzy ostatnimi słowami myślenie się,
że niektórzy słyszą jakiś cichy szmer,
jak gdyby ktoś śpiesznie powstał!

Dziadek.

/: Przywróć się, przejdź do pokoju!

© Kto powstał?!

Strzyj.

Nikt nie powstał. —

Dzieci.

Ja nie zostałem!

Trzy córki.

I ja nie! I ja nie! I ja nie!

Dziadek.

Altoś jest tutaj, który został od stołu!

Strzyj.

Słuchajcie światło!

I: w tej chwili słychać przerażający krzyk,
okrzyku w pokoju na prawo - krzyk
ten marnotrawiący się ciągle pod wpływem
przeobrażeń trwa aż do końca sceny!

Dzieci.

Słuchajcie! to okrzyk!

Strzyj.

Nie płakato jeszcze nigdy dotychczas!

Ojciec.

34

Autymy roboracy!

Dziadek.

Światła! światła!

/: Słychać odgłos szybkich a cichych kroków
w boczny pokój - potem cisza grobowa
Wszyscy słuchają, w głuchem przeczuciu
aż do chwili, w której drzwi powoli się
otwierają. Światło z boczego pokoju
spada do sali, na progu staje niewidzialna
miłośniczka ubrania w czarnej suknie
i pochyła się, podnosząc się na rękach,
że chorea skonała. - Wszyscy rozumiemy,
aż do chwili niepowrotu i grozy w milczeniu
wychodzą do pokoju sypialni. Na progu
stoją coła się, uprzejmie, żeby przetrwać
córki. Słyszam pozostawiony, pomału
je i błogosławieństwo w ciemnościach brzozy

doakola stolu i

Opisadek.

Dokąd idziesz? Dokąd idziesz?
Postawiliś mi zupełnie samego!

i: Postawiona spada i 2.

Lanie.

24/10 94.

